

nullis convenit negotiis sæcularibus implicari. Denique hi, quibus tantum humanis rebus, et non divinis præesse permissum est, quomodo de his, per quos divina ministrantur, judicare præsumant, penitus ignoramus. * * Sed cum ad verum ventum est eundem Regem atque Pontificem, ultra sibi nec imperator jura pontificatus arripuit, nec pontifex nomen imperatorium usurpavit. Quoniam idem Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus sic actibus propriis et dignitatibus distinctis officia potestatis utriusque discrevit, propria volens medicinali humilitate sursum efferi, non humana superbia rursus in inferna demergi, ut et Christiani Imperatores pro æterna vita Pontificibus indigerent, et Pontifices pro cursu temporalium tantummodo rerum imperialibus legibus uterentur; quatenus spiritalis actio carnalibus distaret incurisibus.”¹

55. Quænam sit demum Ecclesiæ Catholicæ agendi ratio, quamque benefica sint et multiplicia ejus munera ac officia, præclaro præconio docet Augustinus: “Catholica Ecclesia non solum ipsum Deum, sed etiam proximi dilectionem atque charitatem ita complectitur, ut omnium morborum, quibus pro peccatis suis animæ ægrotant, omnis apud illam ipsam medicina præpolleat. Ipsa pueriliter pueros, fortiter juvenes, quiete senes, prout cujusque non corporis tantum, sed et animi ætas est, exercet et docet. Ipsa fœminas viris suis, non ad explendam libidinem, sed ad propagandam sobolem, et ad rei familiaris societatem, casta et fidei obedientia subjicit; et viros conjugibus, non ad illudendum imbecilliores sexum, sed sinceri amoris legibus præficit. Ipsa parentibus filios libera quadam servitute subjungit, parentes filiis pia dominatione præponit. Ipsa fratribus fratres Religionis vinculo firmiore atque arctiore quam sanguinis nequit, omnemque generis proquinquitatem et affinitatis necessitudinem, servatis

¹ Epist. 8. in Collect. Regia, p. 171, A. D. 865.

naturæ voluntatisque nexibus, mutua charitate constringit. Ipsa dominis servos non tam conditionis necessitate, quam officii delectatione docet adhærere; et dominos servis, summi Dei communis Domini consideratione placabiles, et ad consulendum magis quam coercendum propensiores facit. Ipsa cives civibus, gentes gentibus, et prorsus homines primorum parentum recordatione, non societate tantum, sed quadam etiam fraternitate conjungit. Docet reges prospicere populis, monet populos se subdere regibus. Quibus honor debeat, quibus affectus, quibus reverentia, quibus timor, quibus consolatio, quibus admonitio, quibus exhortatio, quibus disciplina, quibus objurgatio, quibus supplicium, sedulo docet, ostendens quemadmodum et non omnibus omnia, et omnibus charitas, et nulli debeat injuria.”¹

CAPUT III.

DE CONCILIIIS PROVINCIALIBUS.

56. Quam sint Ecclesiæ Catholicæ proficua Concilia Provincialia, quinam illis debeant interesse, qui sint fines illis celebrandis præstituti, et qua ratione sint convocanda ac habenda, satis indicat Sacrosancta Synodus Tridentina, antiquam Ecclesiæ legem et consuetudinem hac in parte renovans ac solemniter promulgans: “Provincialia Concilia, sicubi ommissa sunt, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex sacris canonibus permissis, renoventur. Quare Metropolitanæ per seipsos, seu, illis legitime impeditis, Co-episcopus antiquior intra annum ad minus a fine præsentis Concilii, et deinde quolibet saltem

¹ De Moribus Cath. Eccles., L. 1.

triennio, post octavam Paschæ Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi, seu alio commodiori tempore, pro more Provinciae, non prætermittat Synodum in Provincia sua cogere; quo Episcopi omnes, et alii qui de jure vel consuetudine interesse debent, exceptis iis quibus cum imminente periculo transfretandum est, convenire omnino teneantur. * * * Itidem Episcopi, qui nulli Archiepiscopo subjiciuntur, aliquem vicinum Metropolitanum semel eligant, in cujus Synodo Provinciali cum aliis interesse debeant, et quæ ibi ordinata fuerint, observent, ac observari faciant.”¹

57. Quæ quidem omnia, ut ad amussim hisce in Provinciis observentur, statuimus. Conciliorum autem Provincialium, quæ in singulis nostris Provinciis celebrabuntur, erit promulgare ac executioni dare fidei sanctæ definitiones generalisque Ecclesiæ disciplinæ statuta, ac nominatim hujus Plenarii Concilii Decreta, postquam fuerint a summo Pontifice recognita ac emendata. Præcipuum quippe hujusmodi Conciliorum, sicut et Plenariorum, munus in eo consistit, ut non solummodo legum Ecclesiæ generalium in Œcumenicis Conciliis et Pontificiis Constitutionibus latarum promulgationi ac executioni efficaciter providere satagant, sed etiam ut abusuum per fragilitatem humanam contra easdem invectorum correctioni invigilent, ac fidei sanctæ principia ab Ecclesia definita contra novatorum machinationes sarta tecta tueantur; ne grex Christi, alimenti salutaris loco, errorum veneno inficiatur.

58. Quum vero membra capiti adhærere in omnibus sit necesse, quumque qui Pontificem Romanum audit Petrum audit, quique Petrum Christum ipsum Dominum audit, supremum scilicet Caput totius Ecclesiæ, quæ est Ejus corpus, sapientissime canonicis etiam sanctionibus est provisum, ut ejusmodi Conciliorum Decreta robur nullum habeant, donec

¹ Sess. xxiv., Cap. 2, de Reform.

Romani Pontificis judicio fuerint rata ac recognita.¹ Hac enim agendi ratione maxime elucet admirabilis Ecclesiæ unitas, cum a fonte ipso communi et perenni veritatis ac sanctitatis, “aquæ vivæ salientes in vitam æternam,”² in omnes vineæ Domini effluant partes, rivulisque suis salutaribus palmites omnes ita irrigent, ut “fructum afferant, fructusque eorum maneat.”³ Hinc nimirum est præsertim repetenda mira Ecclesiæ Catholicæ fertilitas, cum omnes “ministri Christi et dispensatores mysteriorum Dei”⁴ in Eo, qui est “Vitis vera,”⁵ tanquam palmites stipiti adhærentes, permaneant.

59. Quare studeant Metropolitanæ ac eorum Comprovinciales Episcopi in Concilio congregati, ut, collatis consiliis, ea statuunt Decreta, quæ, perspectis rerum adjunctis, magis in Domino illis idonea videantur ad doctrinas Ecclesiæ contra errores serpentes tuendas, ad mores fidelium sibi commissorum corrigendos; demum ad disciplinæ uniformitatem promovendam, ad tramitem disciplinæ generalis Ecclesiæ Catholicæ, prout in Pontificiis Constitutionibus ac in Conciliis generalibus declaratur ac definitur. Satagant vero præcipue, ut recentiores præsertim Summi Pontificis, qui est omnium Christianorum Pater et Doctor, Constitutiones et Literæ Apostolicæ ad omnium subditorum suorum notitiam quam citissime perveniant.

60. Provincialibus autem Conciliis debent interesse, primum, omnes Episcopi suffraganei; Diocesium Administratores a Sancta Sede constituti, legitime absentium Præsulum Procuratores, necnon et ii qui sede vacante Dioceses regunt; demum, Vicarii Apostolici, qui intra Provinciae limites juris-

¹ Vide Benedicti xiv. De Synod. Diœc., Lib. xiii., c. 3; ubi de Constitutione Sixti V. late discurritur.

² Joan. iv., 11, 14.

³ Joan. xv., 16.

⁴ I. Corinth. iv., 1.

⁵ Joan. xv., 1.

dictionem exercent.¹ Hi omnes et soli, juxta jus commune, votum habent decisivum; deinde, cum voto consultativo, Episcopi auxiliares,² Capitulorum si quæ sint Cathedralium Procuratores, Abbates, Præpositi provinciales Regularium, Seminariorum majorum Rectores, si ita videatur Patribus; aliique omnes, qui de jure vel consuetudine vocandi sunt; “et demum, si qui sunt alii, qui, ut interessent, e re communi foret, aut quorum operâ Episcopi uti vellent.”³

61. Concilii Provincialis Officiales a Metropolitano, consentientibus Patribus, seliguntur; nempe Promotores, Cancellarius, Notarii, Secretarii, Judices Excusationum, Judices Querelarum, Magistri Cæremoniarum, cæterique minores.

Testes quoque Synodales olim nominabantur. Horum testium officium gravissimum ab Innocentio III. in Concilio Œcumenico Lateranensi IV. præfinitum,⁴ a S. Carolo Borromæo in Provincialibus suis Conciliis est renovatum, legibusque sapientissimis munitum: “Viri ecclesiastici ætate, moribusque graves, prudentes, ac virtutum Christianarum studiosi, et spiritualis vitæ amantes, in Concilio Provinciali a Metropolitano ex unaquaque Diœcesi duo saltem, in Synodo Diœcesana ab Episcopo e Diœcesi suâ septem pluresve, prout expedire viderit, Testes Synodales deligantur.”⁵ Istorum

¹ Cum ejusmodi enim Vicarii, licet a S. Sede immediate pendentes, et caractere Episcopali sint insigniti, et jurisdictionem intra districtus præfinitos ex mandato Apostolico habeant ab Ordinariis locorum independentem, quæque jurisdictioni Ordinariæ quodammodo æquiparari videatur; cumque ejusmodi districtuum negotia spiritualia ac temporalia in Conciliis Provincialibus representent, æquum profecto videretur, si voto polleant decisivo; quod etiam praxi ac consuetudine hisce in Provincialibus firmatur.

² Nisi contigerit quod hi, aliive Episcopi Titulares sine ordinaria jurisdictione intra fines Provinciæ degentes, unanimi Patrum suffragio ad votum decisivum habendum admittantur; juxta decisionem, per summaria precum, a Sacra Concilii Congregatione, die 24 Aug., 1850, in Aquensi redditam. Ad quæsitum nempe, utrum ejusmodi Titulares “votum decisivum ferre in Concilio Provinciali possint ac valeant?” Respondit S. C. C.: “Negative, nisi omnes et singuli Episcopi consentiant.”

³ Concil. Colon., A. D. 1860.

⁴ Liber V., Decret., Tit. 2, de Accus., Cap. Sicut olim.

⁵ Acta Eccles. Mediol., p. 147, Edit. Lugdun. 1683.

erat munus, “discretas personas interrogando simpliciter et de plano, absque ulla jurisdictione,” inquirere de modo quo in Diœcesi sua leges Ecclesiasticæ, Constitutionesque conciliares sive synodales observarentur, præcipue circa residentiam, verbi Dei diligentem prædicationem, divini cultus decus ac splendorem, sacramentorum rectam administrationem, animarumque debitam curam, præsertim vero parvulorum, a Pastoribus gerendam; et si quos notaverint abusus, vel quæ emendatione indigerent, ea omnia in scriptis Metropolitano vel Episcopo tenebantur referre, ante habitum Concilium Provinciale, sive Synodum Diœcesanam; ac deinde, post ejusdem inceptionem, examen coram Metropolitano vel Episcopo, ad ejusdem arbitrium, privatum de iisdem rebus subire debebant, omnibusque sibi propositis quæstionibus sincere simpliciterque respondere, singulaque fideliter referre, quæ ad gloriam Dei animarumque salutem promovendas magis ipsis videbantur in Domino opportuna.

At juxta Benedictum XIV., “Synodales Testes fere ubique desueverunt;” “in eorumque locum suffecti sunt Fisci Episcopi et Vicarii Foranei.”¹ Uti enim scribit sapientissimus idem Pontifex: “Mutantur in dies hominum mores, mutantur rerum circumstantiæ, et quod uno tempore utile erat, postea inutile, et quandoque perniciosum evadit. Prudentis autem Prælati est, in iis ad quæ superioris lege non adigitur, se loco et tempore accommodare, et quædam quæ olim in usu erant prætermittere, sicuti ad rectum suæ Diœcesis regimen magis expedire in Domino judicaverit.”²

62. Inter mala gravissima quæ Ecclesiam Dei ubique terrarum ultimis hisce temporibus misere affligunt, permagnum sane præsidium in Episcoporum Conventibus, juxta sapientes Ecclesiæ leges ac praxim habitis, invenitur. Dum enim, Spiritu Sancto invocato, Episcopi consilia conferunt, se mutuo

¹ De Synod. Diœc., L. iv., c. 3.

² De Synod. Diœc., L. v., c. 3, Num. 7.

solantur adjuvantque in opere Dei exequendo, et in providendis quæ efficacius animarum salutem promoveant. Nam, uti ait S. Carolus Borromæus, hujusmodi Conciliorum insignis patronus ac coryphæus, “natura et ratione ipsa ducimur, ut in gravioribus rebus deliberandis, aliorum consilia exquiramus, vel quod cautior deliberatio est, si ad nostrum iudicium multorum sententia accesserit, vel quia apud illos, quibus consulere maxime cupimus, majorem auctoritatem et pondus habet consultatio, in quam plures consenserint.”¹

CAPUT IV.

DE SYNODIS DIOCESANIS; DEQUE SACERDOTUM PASTORALIUM CIRCA QUESTIONES THEOLOGICAS COLLATIONIBUS STATUTIS TEMPORIBUS HABENDIS.

63. Sacrosanctum Tridentinum Concilium hac super re legem declarat Ecclesie generalem hisce verbis: “Synodi quoque Dioecesane quotannis celebrentur; ad quas exempti etiam omnes, qui alias, cessante exemptione, interesse deberent, nec Capitulis generalibus subduntur, accedere tenentur; ratione tamen parochialium, aut aliarum sæcularium ecclesiarum, etiam annexarum, debeant ii, qui illarum curam gerunt, quicumque illi sint, Synodo interesse.”²

64. Utilissimas autem esse Diocesanas Synodos, quum ex canonicis præscriptionibus, tum ex eo constat, quod præclaræ doctrinæ et sapientiæ Pontifex Benedictus XIV. de iis opus eximium et eruditione ecclesiastica refertum ediderit, in quo tamen singulari qua eminebat moderatione scribit: “Non idcirco tamen illis assentimur qui eas absolute necessarias

¹ Act. Eccl. Med., Ed. cit. p. 49.

² Sess. xxiv., Cap. 2. De Reform.

affirmant: quemadmodum enim Concilia Generalia, quamvis summopere utilia, non sunt tamen absolute et simpliciter necessaria pro Ecclesie universalis regimine, * * * ita Episcopales Synodi, etsi maximæ fructuosæ, non tamen absolute necessariæ dicendæ sunt pro recta Diocesium administratione, cum alii suppetant modi assequendi eundem finem, ad quem Synodi tendunt.”¹

65. De fine vero Diocesanis Synodis præstituto disserens, idem Pontifex his utitur verbis: “In Synodis redintegratur unitas, studetur corpori in sua integritate conservando; ubi ea, quæ in Visitatione non dabatur exequi, executionem studiis communibus assequuntur; ubi de capite et membris, de fide et pietate, de Religione et cultu divino, de moribus et disciplina, de obedientia, de judiciis et rebus omnibus ad bene et Christiane vivendum commodis et necessariis tractatur atque statuitur.”² Et S. Carolus Borromæus: “Est generalis quædam Visitatio Synodus; alias enim per annum particulares quasdam ecclesias duntaxat visitamus, hic vero generatim sacerdotes omnes et clericos, atque in ipsis suo etiam modo populos eis commissos.”³

66. Præter sacerdotes curam animarum habentes, sive sint Sæculares sive Regulares, omnes etiam in dignitatibus quibuscumque constituti, rectores etiam Seminariorum, hujusmodi Synodis interesse debent. In iis autem solus Episcopus est legislator ac iudex, qui proprio nomine leges synodales fert ac promulgat. Etsi vero Constitutiones sola sua auctoritate, ac sine prævio cleri vel capituli consensu ac suffragio possit statuere Episcopus, decet tamen, ut prius omnium Synodali sententiam exquirat, patienterque audiat ac diligenter consideret; ut quod omnium consensu perficitur majorem sibi conciliet sanctionem, faciliusque efficaciusque executioni mandetur.

¹ Synod. Dioc., L. 1, c. 2, N. 5.

² De Syn. Dioc., L. 1, c. 2, N. 2.

³ In Allocut. in Synodo xi., Acta Eccles. Mediol. sup. cit.

67. Quod si, ob locorum distantiam aliaque peculiaria rerum adjuncta, magno foret incommodo Synodum quotannis celebrare, curent Episcopi, ut saltem post habitum ac a Sancta Sede recognitum Concilium Provinciale sive Plenarium, quam levissima interposita mora, Synodum convocent Diocesanam, in qua Statuta Provincialia seu Plenaria omnibus promulgentur, atque executioni dentur.

68. In succursum Synodorum Diocesanarum venient, vel earundem rarioris celebrationis defectum quodammodo supplere poterunt, sacerdotum de rebus Theologicis frequentes Collationes; quæ scientiæ sacræ rudimenta in omnium mentibus conservent, praxim sanam ac uniformem pro animarum directione promoveant, intellectus inertiam depellant, ac abusus eliminandi opportunam præbeant occasionem. In votis autem valde habemus, ut pro civitatibus, ubi facile convenire poterunt sacerdotes, quater in anno, vel in feriis secundis hebdomadas Quatuor Temporum antecedentibus, vel aliis diebus ab Ordinariis accurate designandis; in districtibus vero ruralibus, ubi difficilius possent in unum venire, bis saltem in anno hujusmodi habeantur sacerdotum conventus; quibus omnes curam gerentes animarum, sive sint Sæculares sive Regulares, adistere debeant. Normam etiam statuunt Episcopi pro hisce cœtibus tenendis; materiasque suggerant in iisdem pertractandas, quæ deberent esse potius ejusmodi quæ ad praxim spectent, quæque ad animarum salutem promovendam magis idoneæ judicentur.

69. Quæ hactenus sunt tradita, tam de Synodis Diocesanis quam de sacerdotum Collationibus, non tantum sunt quoad omnia canonicis sanctionibus ac Ecclesiæ Catholicæ et spiritui et praxi consentanea, sed etiam verbis gravissimis a Summo Pontifice Pio IX. Episcoporum sollicitudini sunt nuper inculcata. Imperii enim Austriaci Antistites alloquens, hæc scribit Pontifex: "Nec dissimilem diligentiam impendite in

Diocesanis Synodis juxta sacrorum canonum normam celebrandis, ea præcipue statuentes, quæ ad majus cujusque Vestræ Diocesis bonum spectare pro Vestra prudentia duxeritis. Ne vero in sacerdotibus, qui doctrinæ et lectioni attendere debent, quique obstricti sunt officio docendi populum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, et ministrandi sacramenta, sacrarum disciplinarum studium unquam restringatur, aut languescat industria, optatissimum Nobis est, ut a Vobis, ubi fieri possit, in omnibus Vestrarum Diocesium regionibus, instituantur opportunis regulis Congressus de morum præsertim Theologiâ, ac de sacris Ritibus, ad quos singuli potissimum Presbyteri teneantur accedere, et afferre scripto consignatam propositæ a Vobis quæstionis explanationem, et aliquo temporis spatio a Vobis præfiniendo inter se disserere de morali Theologiâ, deque sacrorum Rituum disciplina, postquam aliquis ex ipsis Presbyteris sermonem de sacerdotalibus præcipue officiis habuerit."¹

CAPUT V.

DE CONSULTORIBUS, VICARIO GENERALI, ARCHIDIACONO, CÆTERISQUE EPISCOPI OFFICIALIBUS.

70. Quum Episcopi, hisce præsertim in Provinciis, sint adeo laboribus onusti, curisque in Diocesana administratione tam in temporalibus quam in spiritualibus distenti, ut gravibus quibus incumbunt muneribus rite adimplendis vix soli sufficiant, in adjutorium suum sacerdotes pietate, zelo, prudentia, ac doctrina conspicuos vocare oportet, qui consiliis sapientibus eos adjuvent, nonnihilque gravissimi oneris ac sollicitudinis Episcopalis in humeros suos libenter suscipiant.

¹ Encyclica, ut sup., 17 Martii, 1856.